

‘Laat me hem doden,’ zei Cara, en haar laarzen sloegen als hammers van ongelooide huid tegen de glanzende marmeren vloer. De soepele leren laarzen die Kahlan onder haar elegante witte Belijdstersjurk droeg, fluisterden tegen de koude steen terwijl ze probeerde Cara bij te houden zonder te gaan rennen.

‘Nee.’

Cara vertoonde geen reactie, en hield haar blauwe ogen op de brede gang voor zich gericht, die zich tot in de verte uitstreckte. Een stuk of tien in leer en maliënkolders geklede D’Haraanse soldaten met hun onbewerkte zwaard in de schede of met een strijdbijl met een halve-maanvormig blad aan een haak aan hun riem bungelend, staken vlak voor hen een kruising over. Hoewel hun wapens niet getrokken waren, hadden ze allemaal hun hand om hun houten gevest en keken waakzame ogen onderzoekend naar de schaduwen achter de deuropeningen en pilaren aan beide zijden. Hun haastige buiging naar Kahlan was slechts een korte onderbreking van de aandacht die ze voor hun taak hadden.

‘We kunnen hem niet simpelweg doden,’ legde Kahlan uit. ‘We moeten antwoorden hebben.’

Er werd een wenkbrauw opgetrokken boven een ijzig blauw oog. ‘O, maar ik zei ook niet dat hij ons geen antwoorden zou geven voordat hij eraan gaat. Als ik met hem klaar ben, zal hij elke vraag beantwoorden die u hebt.’ Er gleed een vreugdeloze glimlach over haar perfecte gezicht. ‘Dat is de taak van een Mord-Sith: ervoor zorgen dat mensen vragen beantwoorden’ – ze zweeg even terwijl de glimlach terugkeerde en zich verbreedde uit voldoening over haar professionele prestaties – ‘voordat ze sterven.’

Kahlan slaakte een zucht. ‘Cara, dat is je taak niet meer, je leven. Je moet nu Richard beschermen.’

‘Daarom zou u me hem moeten laten doden. We mogen geen risico nemen door deze man in leven te laten.’

‘Nee. Eerst moeten we erachter komen wat dit allemaal te betekenen heeft, en we doen dat niet zoals jij dat wilt.’

Cara’s glimlach, toch al gespeend van humor, was weer verdwenen. ‘Zoals u wenst, Biechtmoeder.’

Kahlan vroeg zich af hoe het de vrouw was gelukt zich zo snel om te kleden in haar nauwsluitende rode leren pak. Als er ook maar een spoor van moeilijkheden was, leek ten minste één van de drie Mord-Sith uit het niets te verschijnen in haar rode leren pak. Op een rode ondergrond, zoals ze zo vaak zeiden, zag je geen bloed.

‘Weet je zeker dat die man dat zei? Waren dat zijn woorden?’

‘Ja, Biechtmoeder, dat waren letterlijk zijn woorden. U zou me moeten toestaan hem te doden voordat hij ze ten uitvoer brengt.’

Kahlan negeerde het herhaalde verzoek terwijl ze zich voorthaastten door de gang. ‘Waar is Richard?’

‘Wilt u dat ik Meester Rahl ga halen?’

‘Nee! Ik wil alleen weten waar hij is, voor het geval dat er zich een probleem voordoet.’

‘Ik zou zeggen dat je dit wel een probleem mag noemen.’

‘Je zei dat er minstens tweehonderd soldaten met hun wapen in de aanslag om hem heen stonden. Hoeveel problemen kan één man veroorzaken met al die zwaarden, bijlen en pijlen op hem gericht?’

‘Mijn vroegere meester, Darken Rahl, wist dat staal alléén het gevaar niet altijd kan afwenden. Daarom had hij Mord-Sith in de buurt en klaar om in te grijpen.’

‘Die slechte man vermoordde mensen zonder zelfs maar de moeite te nemen vast te stellen of ze wel echt een gevaar voor hem vormden. Zo is Richard niet, en ik ook niet. Je weet dat als er een echte dreiging is, ik er niet voor terugdeins om die te elimineren, maar als deze man meer is dan hij lijkt, waarom duikt hij dan zo angstig in elkaar voor al dat staal? Bovendien, als Belijdster sta ik nou niet direct machteloos tegenover gevaren die niet door staal kunnen worden bedwongen.

We moeten ons hoofd erbij houden. Laten we geen overhaaste conclusies trekken.’

‘Als u niet gelooft dat hij problemen kan veroorzaken, waarom moet ik dan bijna rennen om u bij te houden?’

Kahlan beseftte dat ze de vrouw een halve stap voor was. Ze verlaagde haar tempo tot een kordate tred. ‘Omdat we het over Richard hebben,’ zei ze bijna fluisterend.

Cara grijnsde. ‘U bent net zo ongerust als ik.’

‘Natuurlijk ben ik dat. Maar het kan net zo goed zijn dat we, als we de-

ze man doden, en als hij inderdaad meer is dan hij lijkt, een val laten dichtklappen.’

‘Daar zou u gelijk in kunnen hebben, maar dat is nu juist het nut van Mord-Sith.’

‘Maar waar is Richard nou?’

Cara greep het rode leer bij haar pols vast, trok haar op de rug gepantserde handschoen verder over haar hand en boog haar pols. Haar Agiel, een ontzagwekkend wapen dat niet meer leek te zijn dan een rode leren staaf van ongeveer dertig centimeter lang en met de doorsnede van een vinger, bungelde aan een fijne gouden ketting om haar rechterpols, altijd onder handbereik. Een soortgelijk exemplaar hing aan een ketting om Kahlans hals, maar zij gebruikte het niet als wapen. Het was een cadeau van Richard geweest, een cadeau dat de pijn en opoffering symboliseerde die ze allebei hadden ondergaan.

‘Hij is buiten, achter het paleis, in een van de besloten tuinen.’ Cara gebaarde over haar schouder. ‘Aan die kant. Raina en Berdine zijn bij hem.’ Kahlan was blij dat de andere twee Mord-Sith over hem waakten. ‘Heeft dat iets te maken met zijn verrassing voor mij?’

‘Welke verrassing?’

Kahlan glimlachte. ‘Dat heeft hij je vast wel verteld, Cara.’

Cara wierp haar uit haar ooghoeken een snelle blik toe. ‘Natuurlijk heeft hij me dat verteld.’

‘Wat is het dan?’

‘Hij heeft me ook verteld dat ik u dat niet mocht vertellen.’

Kahlan haalde haar schouders op. ‘Ik zal niet zeggen dat je het me hebt verteld.’

Cara’s lach was net zomin vrolijk als haar glimlach eerder was geweest.

‘Meester Rahl heeft de vreemde gewoonte om dingen te ontdekken, vooral dingen waarvan je wilt dat hij ze niet te weten komt.’

Kahlan wist hoe waar dat was. ‘Wat doet hij daar dan?’

De spieren in Cara’s kaak trokken. ‘Het soort dingen dat je buiten doet. U kent Meester Rahl: hij houdt nu eenmaal van dat soort dingen.’

Kahlan wierp een blik opzij en zag dat Cara’s gezicht bijna net zo rood was geworden als haar leren pak. ‘Wat voor dingen die je buiten doet?’

Cara hield haar gewapende vuist voor haar mond en schraapte haar keel. ‘Hij temt eekhoortjes.’

‘Wat zeg je? Ik versta je niet.’

Cara wuifde ongeduldig met haar hand. ‘Hij zei dat de eekhoortjes naar buiten zijn gekomen omdat het warmer is geworden. Hij temt ze.’ Ze snoof, waardoor haar wangen opbolden. ‘Met zaadjes.’

Kahlan glimlachte bij de gedachte dat Richard, de man van wie ze hield, de man die de heerschappij over D’Hara had overgenomen en ervoor

had gezorgd dat een groot deel van het Middenland uit zijn hand at, nu een leuke middag had door eekhoortjes te leren zaadjes uit zijn hand te eten.

‘Nou, dat klinkt anders onschuldig, eekhoortjes voeren.’

Cara boog haar gewapende vuist weer naar zich toe terwijl ze snel tussen twee D’Haraanse bewakers doorliepen. ‘Hij leert ze die zaadjes te eten,’ zei ze tussen opeengeklemd kaken door, ‘uit de handen van Raina en Berdine. Die twee stonden te giechelen!’ Ze sloeg met een geeneerde uitdrukking haar ogen ten hemel en stak haar handen in de lucht. Haar Agiel slingerde heen en weer aan de gouden ketting om haar pols. ‘Mord-Sith die giechelen!’

Kahlan perste haar lippen op elkaar en deed haar best niet in lachen uit te barsten. Cara trok haar lange blonde vlecht naar voren, over haar schouder, en streekte die op een manier die bij Kahlan de onaangename herinnering opriep aan hoe Shota, de heks, haar slangen streekte.

‘Nou,’ zei Kahlan, in een poging de verontwaardiging van de andere vrouw te temperen, ‘misschien doen ze het niet uit vrije wil. Ze zijn aan hem gebonden. Misschien heeft Richard het hun opgedragen en gehoorzamen ze hem alleen maar.’

Cara wierp haar een ongelovige blik toe. Kahlan wist dat elk van de drie Mord-Sith Richard op leven en dood zou verdedigen – ze hadden laten zien dat ze bereid waren zonder aarzeling hun leven te geven – maar hoewel ze via magie aan hem gebonden waren, negeerden ze baldadig zijn bevelen als ze die onzinnig, onbelangrijk of onverstandig vonden. Kahlan veronderstelde dat dat kwam doordat Richard hen had bevrijd van de rigide principes van hun vak, en ze er plezier in hadden om die vrijheid uit te buiten. Darken Rahl, hun vroegere meester, Richards vader, zou hen in een oogwenk hebben gedood als hij zelfs maar vermoedde dat ze overwogen zijn bevelen niet op te volgen, hoe onbetekenend die ook waren.

‘Hoe eerder u met Meester Rahl trouwt, hoe beter. Dan zal hij, in plaats van eekhoortjes te leren uit de handen van Mord-Sith te eten, zelf uit uw hand eten.’

Kahlan lachte zacht en zangerig bij de gedachte zijn vrouw te zijn. Het zou nu niet lang meer duren. ‘Richard zal mijn hand krijgen, maar jij zou zo langzamerhand moeten weten dat hij er niet uit zal eten... dat zou ik trouwens niet willen.’

‘Als u weer bij zinnen komt, moet u het maar zeggen, dan zal ik u leren hoe u dat bereikt.’ Cara richtte haar aandacht op de alerte D’Haraanse soldaten. Overal renden gewapende mannen rond, en ze controleerden elke gang en keken achter elke deur, ongetwijfeld op aandrang van Cara.

‘Egan is ook bij Meester Rahl. Hij zou veilig moeten zijn terwijl wij ons met die man bezighouden.’

Kahlans vrolijkheid verdween. ‘Hoe is hij hier trouwens binnengekomen? Is hij met de rekestranten meegekomen?’

‘Nee.’ Cara’s stem kreeg weer een beroepsmatige koelte. ‘Maar ik ben van plan erachter te komen. Wat ik heb begrepen, is dat hij gewoon op een eenheid wachters is afgestapt in de buurt van de raadszaal en heeft gevraagd waar hij Meester Rahl kon vinden, alsof iedereen hier zomaar binnen kan lopen en de Meester van D’Hara te spreken kan vragen, alsof hij de chef-slager is bij wie iedereen terecht kan die een uitgelezen kwaliteit schapenvlees wil kopen.’

‘En toen hebben de wachters hem gevraagd waarom hij Richard wilde spreken?’

Cara knikte. ‘Ik vind dat we hem moeten doden.’

Een besef kroop langs Kahlans ruggengraat naar boven en bezorgde haar een koude rilling. Cara was niet zomaar een agressieve lijfwacht die zich niet druk maakte over het vergieten van bloed van anderen; ze was bang. Ze was bang dat Richard iets zou overkomen.

‘Ik wil weten hoe hij hier binnen is gekomen. Hij heeft een eenheid binnen het paleis aangesproken, maar hij had helemaal niet binnen mogen komen om hier vrij rond te dwalen. Als we nu eens een zwakke plek in onze beveiliging hebben waar we tot nu toe niets van wisten? Zou het dan niet beter zijn om dat te ontdekken voordat er iemand komt die niet zo beleefd is om zichzelf te melden?’

‘Daar kunnen we ook achter komen als u me het op mijn manier laat doen.’

‘We weten nog niet genoeg. Hij zou kunnen sterven voordat we iets wijzer worden, en dat zou het gevaar voor Richard groter kunnen maken.’

‘Goed dan,’ zei Cara met een zucht, ‘we zullen het op uw manier doen, als u maar begrijpt dat ik orders heb op te volgen.’

‘Wat voor orders?’

‘Meester Rahl heeft ons opgedragen u te beschermen zoals we hem zouden beschermen.’ Met een ruk van haar hoofd gooide Cara haar blonde vlecht terug over haar schouder. ‘Als u niet voorzichtig bent, Biechtmoeder, en Meester Rahl onnodig in gevaar brengt door uw terughoudendheid, zal ik mijn toestemming aan Richard om u te houden intrekken.’

Kahlan lachte. Haar lach stierf weg toen Cara zelfs niet glimlachte. Ze wist nooit helemaal zeker wanneer de Mord-Sith een grapje maakten en wanneer ze bloedserieus waren.

‘Hierheen,’ zei Kahlan. ‘Deze route is korter, en bovendien wil ik zien wat voor rekestranten er wachten, met het oog op onze vreemde bezoer-

ker. Hij zou zelfs een middel kunnen zijn om onze aandacht af te leiden van iemand anders... het ware gevaar.'

Cara fronste haar voorhoofd alsof ze gekleineerd werd. 'Waarom denkt u dat ik de Rekestrantenzaal heb laten afsluiten en omsingelen door wachters?'

'Ik hoop dat je dat onopvallend hebt gedaan. Het is niet nodig om onschuldige rekestranten de stuipen op het lijf te jagen.'

'Ik heb de officieren gezegd de mensen daar niet bang te maken als het niet nodig was, maar onze eerste verantwoordelijkheid is het beschermen van Meester Rahl.'

Kahlan knikte. Daar kon ze niets tegenin brengen.

Twee zeer gespierde wachters bogen, en met hen twintig anderen die in de buurt waren, voordat ze de hoge deuren met koperen hang-en-sluitwerk opentrokken die toegang verschaften tot een gewelfde gang. Een stenen leuning die op dikke, vaasvormige balusters rustte, verbond de witte marmeren pilaren met elkaar. De barrière, die de rekestranten in de dertig meter lange ruimte scheidde van de gang die de ambtenaren gebruikten, was eerder symbolisch dan echt. De wachtruimte werd verlicht door dakramen, tien meter boven de grond, maar in de gang scheen alleen het zachte gouden licht van lampen die in de top van elk klein gewelf aan het plafond hingen.

Het was een oude gewoonte dat mensen – rekestranten – naar het Paleis van de Belijdsters kwamen met allerlei verzoeken, variërend van venters die kwamen vragen om een schikking bij een geschil over hun rechten op begeerde straathoeken, tot functionarissen van verschillende staten die verzochten om gewapende interventie bij grensconflicten. Zaken die door gemeenteambtenaren konden worden afgehandeld, werden naar de juiste instantie doorgestuurd. Zaken die door hoogwaardigheidsbekleders van een van de staten werden aangebracht, werden, als ze belangrijk genoeg werden geacht of niet op een andere manier konden worden afgehandeld, voor de raad gebracht. De Rekestrantenzaal was de plek waar de ambtenaren van het protocol bepaalden hoe een verzoek behandeld zou worden.

Toen Darken Rahl, Richards vader, het Middenland had aangevallen, waren veel van de ambtenaren in Aydindril gesneuveld, en onder hen was Saul Witherrin, de chef van het protocol, en het grootste deel van zijn staf. Richard had Darken Rahl verslagen, en doordat hij de erfgenaam met de gave was, was hij Meester van D'Hara geworden. Hij had een eind gemaakt aan het gekibbel en geruzie tussen de staten van het Middenland door hun overgave te eisen, om hen samen te smeden tot een macht die in staat zou zijn weerstand te bieden aan hun gemeenschappelijke vijand uit de Oude Wereld, de Imperiale Orde.

Kahlan vond het onaangenaam om de Biechtmoeder te zijn die had geregeerd in de tijd dat er een eind kwam aan het Middenland als formele eenheid, een unie van soevereine staten, maar ze wist dat haar eerste verantwoordelijkheid het leven van de mensen was, en niet de traditie; als de Imperiale Orde niet werd tegengehouden, zou die de wereld tot slavernij brengen, en de inwoners van het Middenland zouden tot slaven worden gemaakt. Richard had bereikt wat zijn vader niet was gelukt, maar had dat om heel andere redenen gedaan. Ze hield van Richard en wist dat hij met goede bedoelingen de macht had gegrepen. Binnenkort zouden ze getrouwd zijn, en hun huwelijk zou het Middenland en D'Hara voor altijd in vrede verenigen. En het zou bovendien de vervulling zijn van hun liefde en grootste wens: een te zijn.

Kahlan miste Saul Witherrin: hij was een deskundig assistent geweest. Nu de leden van de raad ook dood waren en het Middenland een deel van D'Hara was geworden, waren de zaken van het protocol een chaos. Enkele gefrustreerde D'Haraanse ambtenaren stonden bij de balustrade en probeerden tegemoet te komen aan de behoeften van de rekestranten.

Toen ze binnenkwam, liet Kahlan haar blik over de wachtende menigte gaan om te analyseren wat de aard van de problemen was die zich vandaag in het paleis aandienden. Aan hun kleding te zien waren de meeste aanwezigen mensen uit de omliggende stad Aydindril: arbeiders, winkeliers en kooplui.

Ze zag een groepje kinderen dat ze kende van de vorige dag, toen Richard haar had meegenomen om hen een wedstrijdje Ja'La te zien spelen. Het was de eerste keer dat ze dat snelle spel had gezien, en het was een paar uur lang een aangename afleiding geweest om kinderen te zien spelen en lachen. De kinderen wilden waarschijnlijk dat Richard naar nog een wedstrijd kwam kijken; hij had beide teams vurig aangemoedigd. Zelfs als hij één team had gekozen om toe te juichen, betwijfelde Kahlan of dat enig verschil had gemaakt: kinderen voelden zich tot Richard aangetrokken, alsof ze instinctief wisten dat hij een goed hart had. Kahlan herkende enkele diplomaten van een paar kleinere staten, van wie ze hoopte dat ze waren gekomen om Richards aanbod van een vreedzame overgave en vereniging onder het D'Haraanse bewind te accepteren. Ze kende de leiders van die staten en verwachtte dat ze zouden ingaan op haar dringende verzoek zich bij hen aan te sluiten in het belang van de vrijheid.

Ze herkende ook een groep diplomaten uit een paar van de grotere staten, die een staand leger hadden. Ze werden verwacht, en later op die dag zouden Richard en Kahlan hen ontvangen, samen met eventuele andere inmiddels aangekomen afgevaardigden, om hun beslissing te vernemen.

Ze wilde dat Richard wat passender kledij zou aanschaffen. De kleren die hij als woudloper had gedragen, hadden hun dienst bewezen, maar nu moest hij op gepastere wijze uiting geven aan zijn positie. Hij was nu zoveel meer dan een woudloper.

Doordat ze bijna haar hele leven met gezag bekleed was geweest, wist Kahlan dat het leiderschap vaak soepeler verliep als je voldeed aan de verwachtingen die mensen hadden. Kahlan betwijfelde of mensen die een woudloper nodig hadden Richard hadden willen inhuren als hij zich niet op het bos had gekleed. In zekere zin was Richard hun gids in deze ver-raderlijke nieuwe wereld van onbeproefde allianties en nieuwe vijanden. Hij vroeg haar vaak om raad; ze zou eens met hem over zijn kleding praten.

Toen de samengekomen mensen de Biechtmoeder de gang in zagen schrijden, vielen de gesprekken stil en lieten ze zich in diepe buigingen op een knie zakken. Ondanks het feit dat ze ongekend jong was om deze post te vervullen, was er geen hogere autoriteit in het Middenland dan de Biechtmoeder. De Biechtmoeder was de Biechtmoeder, hoe het gezicht van de vrouw die de functie vervulde er ook uitzag. De mensen bogen niet zozeer voor de vrouw als wel voor die eeuwenoude autoriteit.

De aangelegenheden van Belijdsters waren een raadsel voor de meeste inwoners van het Middenland. Belijdsters kozen de Biechtmoeder. Voor Belijdsters was leeftijd van ondergeschikt belang.

Hoewel ze gekozen was om de vrijheden en rechten van de mensen van het Middenland in stand te houden, zagen anderen dat maar zelden zo. Voor de meesten was een heerser een heerser. Sommigen waren goed en anderen waren slecht. Als de heerser der heersers moedigde de Biechtmoeder de goeden aan en betuugde de slechten. Als een heerser slecht genoeg bleek te zijn, lag het in haar macht om hem te elimineren. Dat was het uiteindelijke nut van een Biechtmoeder. Maar voor de meeste mensen waren dat soort verre regeringszaken niets meer dan het gekibbel tussen heersers.

In de plotselinge stilte die in de Rekestrantenzaal hing, stond Kahlan even stil om haar erkentelijkheid te betuigen aan de verzamelde aanwezigen.

Een jonge vrouw die tegen de muur aan de andere kant van de zaal geleund stond, keek toe hoe iedereen om haar heen zich op een knie liet vallen. Ze keek even in Kahlans richting, daarna weer naar de knielende mensen, en volgde toen hun voorbeeld.

Kahlan fronste haar voorhoofd.

In het Middenland gaf de lengte van het haar van een vrouw haar macht en aanzien aan. Kwesties van macht, hoe onbeduidend ze oppervlakkig bezien ook leken, werden serieus genomen in het Middenland. Zelfs het

haar van een koningin mocht niet zo lang zijn als dat van een Belijdster, en geen enkele Belijdster had haar dat net zo lang was als dat van de Biechtmoeder.

Deze vrouw had een dikke bos bruin haar dat bijna net zo lang was als dat van Kahlan.

Kahlan kende bijna iedereen met een hoge positie in het Middenland; dat was haar plicht, en die nam ze serieus. Een vrouw met zulk lang haar moest iemand met een hoge rang zijn, maar Kahlan herkende haar niet. Er was waarschijnlijk geen enkele man of vrouw in de hele stad, afgezien van Kahlan, die hoger in rang was dan die vrouw... als ze tenminste uit het Middenland kwam.

‘Sta op, mijn kinderen,’ zei Kahlan – de ceremoniële formulering – tegen de kruinen van de wachtende, gebogen hoofden.

Jurken en jassen ritselden toen iedereen zich weer oprichtte; de meesten hielden hun blik op de vloer gericht, uit respect of nodeloze angst. De vrouw ging weer staan terwijl ze aan een eenvoudige zakdoek frunnikte, en ze keek naar degenen om haar heen. Ze richtte haar bruine ogen op de vloer, zoals de meeste anderen deden.

‘Cara,’ fluisterde Kahlan, ‘zou die vrouw daar, met dat lange haar, uit D’Hara kunnen komen?’

Cara had haar ook in de gaten gehouden; ze wist inmiddels iets van de gebruiken van het Middenland. Cara’s lange blonde haar was weliswaar bijna net zo lang als dat van Kahlan, maar zij was D’Haraans. Die hadden andere gewoonten.

‘Ze heeft te veel een wipneus om D’Haraans te kunnen zijn.’

‘Ik ben serieus. Denk je dat ze een D’Haraanse kan zijn?’

Cara keek nog even aandachtig naar de vrouw. ‘Ik betwijfel het. D’Haraanse vrouwen dragen geen bloemetjesjurken, en de jurken die ze dragen zijn ook anders van snit. Maar kleding kan worden aangepast aan de gelegenheid, of om op die van de lokale bevolking te lijken.’

De jurk paste niet echt bij de plaatselijke manier van kleden in Aydin-dril, maar zou niet uit de toon vallen in andere, meer afgelegen streken van het Middenland. Kahlan knikte en wendde zich tot een wachtende commandant, die ze wenkte.

Hij boog zich naar haar over toen ze zacht tegen hem praatte. ‘Er staat een vrouw met lang bruin haar tegen de achtermuur, als u over mijn linkerschouder kijkt. Ziet u wie ik bedoel?’

‘Die knappe, met de blauwe jurk?’

‘Ja. Weet u waarom ze hier is?’

‘Ze zei dat ze Meester Rahl wilde spreken.’

Kahlan fronste haar voorhoofd nog wat sterker. Ze zag dat Cara dat ook deed. ‘Waarover?’

‘Ze zei dat ze op zoek is naar een man, Cy en dan nog iets, maar daar had ik nog nooit van gehoord. Ze zei dat hij sinds de afgelopen herfst vermist is en dat ze gehoord heeft dat Meester Rahl haar zou kunnen helpen.’

‘Zo zo,’ zei Kahlan. ‘En heeft ze gezegd wat haar connectie met die vermiste man is?’

De commandant wierp een blik op de vrouw en streek toen zijn zandkleurige haar van zijn voorhoofd. ‘Ze zei dat hij haar aanstaande echtgenoot is.’

Kahlan knikte. ‘Ze zou een hooggeplaatst persoon kunnen zijn, maar als ze dat is, moet ik tot mijn schande bekennen dat ik niet weet hoe ze heet.’

De commandant keek op een gekreukte lijst waar van alles op was gekrabbeld. Hij draaide het papier om en liet zijn blik over de andere kant glijden totdat hij vond wat hij zocht. ‘Ze zei dat ze Nadine heette. Ze heeft geen titel opgegeven.’

‘Zorgt u er alstublieft voor dat mevrouw Nadine naar een privéwacht-ruimte wordt gebracht waar ze het zich gemakkelijk kan maken. Zeg haar dat ik met haar zal komen praten om te zien of ik kan helpen. Laat haar een diner brengen, en alles wat ze verder nodig heeft. Breng haar mijn verontschuldigen over en vertel haar dat ik eerst iets zeer belangrijks moet doen, maar dat ik zo snel mogelijk bij haar zal komen, en dat ik alles wil doen wat ik kan om haar te helpen.’

Kahlan kon zich het verdriet van de vrouw voorstellen als ze echt van haar geliefde gescheiden was en hem zocht. Kahlan was zelf in die positie geweest en kende de kwelling maar al te goed.

‘Ik zal er onmiddellijk voor zorgen, Biechtmoeder.’

‘Nog één ding, kapitein.’ Kahlan keek hoe de vrouw haar zakdoek wong. ‘Vertel mevrouw Nadine dat de toestand onrustig is, vanwege de oorlog met de Oude Wereld, en dat we er voor haar eigen veiligheid op moeten aandringen dat ze in de kamer blijft totdat ik met haar kan komen praten. Laat de kamer zwaar bewaken. Zet boogschutters op een veilige afstand in de gang, aan weerszijden van de deur.

Als ze naar buiten komt, gebied haar dan onmiddellijk terug te keren naar de kamer en daar te wachten. Als dat nodig is, zeg haar dan dat ik dat heb bevolen. Als ze dan nog steeds probeert te vertrekken’ – Kahlan keek in de afwachtende blauwe ogen van de kapitein – ‘dood je haar.’ De kapitein boog terwijl Kahlan haar weg door de gang vervolgde, met Cara op haar hielen.

‘Zo, zo,’ zei Cara toen ze eenmaal buiten de Rekestrantenzaal waren, ‘eindelijk wordt de Biechtmoeder verstandig. Ik wist wel dat ik een goede reden had om Meester Rahl toe te staan u te houden. U zult een waardige echtgenote voor hem zijn.’

Kahlan sloeg de gang in naar de kamer waar bewakers de man gevangenhielden. ‘Ik ben niet van gedachten veranderd, Cara. Onze vreemde bezoeker in aanmerking genomen, geef ik mevrouw Nadine alle kans om in leven te blijven, alle kans die ik me kan veroorloven haar te geven, maar je vergist je als je denkt dat ik ervoor terugdeins om te doen wat nodig is om Richard te beschermen. Behalve de man van wie ik meer hou dan van het leven zelf, is Richard van vitaal belang voor de vrijheid van de mensen van D’Hara en het Middenland. We hebben geen idee wat de Imperiale Orde zou kunnen proberen om hem te pakken te krijgen.’

Cara glimlachte, deze keer gemeend. ‘Ik weet dat hij net zoveel van u houdt. Daarom bevalt het me niet dat u die man gaat opzoeken; Meester Rahl zou me levend villen als hij denkt dat ik u in de buurt van gevaar laat komen.’

‘Richard is met de gave geboren. Ook ik ben met magie geboren. Darken Rahl stuurde groepen van vier man om de Belijdsters te vermoorden omdat één man niet veel kan beginnen tegen een Belijdster.’

Kahlan voelde de bekende maar verre pijn van hun dood. Ver doordat het zo lang geleden leek, hoewel het nauwelijks een jaar geleden was. In het begin had ze zich maandenlang gevoeld alsof ze dood had moeten zijn, net als haar zuster-Belijdsters, en alsof ze hen op een of andere manier had verraden door alle valstrikken die voor haar waren gezet te ontwijken. Nu was ze de laatste.

Met een ruk van haar pols bracht Cara haar Agiel naar haar vuist. ‘Zelfs een man die, zoals Meester Rahl, met de gave is geboren niet? Zelfs een tovenaars niet?’

‘Zelfs een tovenaars niet, en zelfs niet als die, in tegenstelling tot Richard, weet hoe hij zijn kracht moet gebruiken. Ik weet niet alleen hoe ik de mijne moet gebruiken, maar ik ben er ook zeer ervaren in. Lang geleden ben ik de tel kwijtgeraakt van het aantal...’

Terwijl Kahlans woorden wegstierven, keek Cara naar haar Agiel, die ze in haar hand heen en weer liet rollen. ‘Ik neem aan dat er dan nu helemaal weinig gevaar is... met mij erbij.’

Toen ze de gang met fraaie vloerkleden en betimmering bereikten waarnaar ze op weg waren, wemelde het er van de soldaten en glansde het staal van zwaarden, bijlen en speren je tegemoet. De man werd vastgehouden in een kleine, smaakvolle leeskamer vlak bij de nogal eenvoudige kamer die Richard graag gebruikte om officieren te ontvangen en om het dagboek te bestuderen dat hij in de Tovenaarsburcht had gevonden. De soldaten hadden niet het risico van een vluchtpoging willen nemen en hadden de man eenvoudigweg in de kamer geduwd die het dichtst was bij de plek waar ze hem hadden gevonden, om hem daar vast te

houden totdat besloten was wat er moest gebeuren.

Kahlan pakte een van de soldaten vriendelijk bij de elleboog om hem ruimte voor haar te laten maken. De spieren van zijn blote arm waren zo hard als ijzer. Zijn speer, die op de gesloten deur was gericht, zou nauwelijks stabiel kunnen zijn als hij in een blok graniet was gestoken. Op dezelfde manier waren er wel vijftig speren op de bewegingloze deur gericht. Verder zaten er mannen met zwaarden en bijlen op hun hurken onder de speerpunten.

De bewaker draaide zich om toen Kahlan aan zijn arm trok. 'Laat me erdoor, soldaat.'

De man ging opzij. Anderen keken achterom en begonnen ruimte te maken. Cara drong zich een weg voor Kahlan uit en duwde mannen uit de weg. Ze gingen met tegenzin opzij, niet uit gebrek aan respect, maar uit ongerustheid over het gevaar dat aan de andere kant van de deur wachtte. Ook terwijl ze opzij gingen, hielden ze hun wapens op de dikke eiken deur gericht.

Binnen, in de raamloze, flauw verlichte kamer, rook het naar leer en zweet. Een slungelige man zat op de rand van een geborduurd voetenbankje. Hij leek te mager om, als hij een verkeerde beweging maakte, al het staal dat op hem gericht was een leeg plekje te kunnen bieden om in hem binnen te dringen. Zijn jonge ogen gingen zenuwachtig over de wapens en de grimmige blikken, totdat hij Kahlans naderende witte jurk in de gaten kreeg. Zijn tong kwam naar buiten om zijn lippen te bevochtigen terwijl hij verwachtingsvol opkeek.

Toen de potige soldaten in leer en maliënkolder die achter hem stonden Kahlan en Cara zich een weg door de kamer zagen banen, zette een van hen de zijkant van zijn laars tegen de onderrug van de jongeman en duwde hem naar voren.

'Knielen, jij smerige hond.'

De jongeman, die gekleed was in een veel te groot soldatenuniform dat uit verschillende legers bijeengescharreld leek te zijn, tuurde omhoog naar Kahlan en toen over zijn schouder naar de man die hem had geschopt. Hij boog zijn hoofd met verward donker haar en sloeg zijn magere arm eromheen, omdat hij een klap verwachtte.

'Zo is het genoeg,' zei Kahlan op rustige, gebiedende toon. 'Cara en ik willen met hem praten. Wachten jullie alsjeblieft allemaal buiten.'

De soldaten aarzelden, onwillig om hun wapen af te wenden van de jongeman die nog steeds ineengedoken op de grond zat.

'Jullie hebben het gehoord,' zei Cara. 'Eruit.'

'Maar...' begon een officier.

'Twijfel je eraan of een Mord-Sith dit ene schriële mannetje in bedwang kan houden? Ga naar buiten en wacht op ons.'

Het verraste Kahlan dat Cara haar stem niet verhief. Mord-Sith hoefden hun stem niet te verheffen om mensen zover te krijgen hun bevelen op te volgen, maar toch verraste het haar, gezien de nervositeit van Cara over de jongeman die voor hen zat. De mannen begonnen zich terug te trekken, waarbij ze zijdelings door de deur liepen om de indringer op de vloer zo lang mogelijk in de gaten te houden. De knokkels van de vuist van de officier, die om het gevest van zijn zwaard was geklemd, waren wit. Toen hij als laatste achterwaarts de kamer verliet, trok hij de deur zacht met zijn andere hand dicht.

De jongeman keek van onder zijn arm op naar de twee vrouwen die op drie passen afstand van hem stonden. ‘Gaan jullie me laten vermoorden?’

Kahlan beantwoordde de vraag niet rechtstreeks. ‘We zijn gekomen om met je te praten. Ik ben Kahlan Amnell, de Biechtmoeder...’

‘Biechtmoeder!’ Hij richtte zich op zijn knieën op. Er verscheen een jongensachtige grijns op zijn gezicht. ‘Maar u bent zo mooi! Ik had nooit verwacht dat u zo mooi zou zijn.’

Hij legde een hand op een knie en begon overeind te komen. Cara had haar Agiel onmiddellijk in de aanslag.

‘Blijf waar je bent.’

Hij verstijfde, staarde naar de rode Agiel voor zijn neus, en liet de knie toen weer op de rand van het karmozijnrode kleed zakken. De lampen op de gecanneleerde mahoniehouten pilasters die aan beide zijden van de kamer ondiepe frontons boven boekenkasten ondersteunden, wierpen een flakkerend licht over zijn benige gezicht. Hij was nog maar een jongen.

‘Mag ik alstublieft mijn wapens terug? Ik heb mijn zwaard nodig. Als ik dat niet kan krijgen, dan zou ik in elk geval graag mijn mes hebben.’

Cara slaakte een geërgerde zucht, maar Kahlan sprak als eerste. ‘Je bevindt je in een zeer preciaire situatie, jongeman. Geen van ons is in de stemming om toegeeflijk te zijn als dit een of andere grap is.’

Hij knikte ernstig. ‘Ik begrijp het. Ik speel geen spelletje. Dat zweer ik.’

‘Vertel me dan wat je tegen de soldaten hebt gezegd.’

Zijn grijns keerde terug terwijl hij een hand opstak en terloops in de richting van de deur gebaarde. ‘Nou, zoals ik die mannen vertelde toen ik...’

Met haar handen in haar zij zette Kahlan een stap naar voren. ‘Ik heb je gezegd dat dit geen spelletje is! Je bent alleen nog in leven door mijn goedgunstigheid! Ik wil weten wat je hier doet, en wel onmiddellijk! Vertel me wat je gezegd hebt!’

De jongeman knipperde met zijn ogen. ‘Ik ben een moordenaar, gestuurd door keizer Jagang. Ik ben hier om Richard Rahl te vermoorden. Kunt u me alstublieft vertellen waar ik hem kan vinden?’

‘Mag ik hem nu doden?’ vroeg Cara op dreigende toon. De ongerijmdheid van deze onschuldig ogende, magere jongeman, die ogenschijnlijk hulpeloos neerknielde in vijandig gebied, omsingeld door honderden, duizenden brute D’Haraanse soldaten, en die zo openlijk en zelfverzekerd zei dat hij van plan was Richard te vermoorden, deed Kahlans hart tegen haar ribbenkast bonzen. Zo dom was niemand.

Ze besepte pas nadat het was gebeurd dat ze een stap naar achteren had gedaan. Ze negeerde Cara’s vraag en concentreerde zich op de jongeman.

‘En hoe denk je die taak te kunnen volbrengen?’

‘Nou,’ zei hij achteloos terwijl hij zijn adem uitblies, ‘ik was van plan mijn zwaard te gebruiken, of als het niet anders kon, mijn mes.’ Zijn glimlach keerde terug, maar was niet jongensachtig meer. Zijn ogen hadden een stalen uitdrukking gekregen die in tegenspraak was met zijn jonge gezicht. ‘Daarom moet ik ze terug hebben, begrijpt u.’

‘Je krijgt je wapens niet terug.’

Minachtend en onverschillig haalde hij zijn schouders op. ‘Dat geeft niet. Ik heb andere manieren om hem te vermoorden.’

‘Je zult Richard niet vermoorden, dat verzeker ik je. Je enige hoop is nu om mee te werken en ons alles over je plan te vertellen. Hoe ben je hier binnengekomen?’

Hij grijnsde spottend. ‘Lopend. Ik ben gewoon naar binnen gelopen. Niemand besteedde aandacht aan me. Ze zijn niet al te snugger, die mannen van u.’

‘Snugger genoeg om nu hun zwaarden op je gericht te hebben,’ merkte Cara op.

Hij negeerde haar. Zijn ogen bleven op die van Kahlan gericht.

‘En als we je je zwaard en mes niet teruggeven,’ vroeg ze, ‘wat dan?’

‘Dan wordt het een akelige zaak. Richard Rahl zal dan alleen maar meer lijden. Daarom heeft keizer Jagang me gestuurd: om hem de genade van een snelle dood te schenken. De keizer is een barmhartig man, en wil onnodig lijden voorkomen; eigenlijk is hij een vreedzaam mens, de droomwandelaar, maar hij heeft ook een ijzeren wilskracht.

Ik vrees dat ik u ook moet vermoorden, Biechtmoeder, om u het lijden te besparen dat u zult ondergaan als u zich verzet. Maar ik moet toegeven dat het idee om zo’n mooie vrouw te vermoorden me tegenstaat.’ De grijns werd breder. ‘Nogal een verspilling.’

Kahlan ergerde zich aan zijn zelfverzekerdheid. Bij zijn bewering dat de droomwandelaar barmhartig was, draaide haar maag zich om. Ze wist wel beter.

‘Welk lijden?’

Hij spreidde zijn handen. ‘Ik ben maar een zandkorrel. De keizer deelt zijn plannen niet met mij. Ik ben alleen gestuurd om zijn bevel uit te voeren. Zijn bevel is dat u en Richard geëlimineerd dienen te worden. Als u me hem niet genadig laat doden, dan zal Richard vernietigd worden. Ik heb gehoord dat het niet aangenaam zal zijn, dus waarom laat u me mijn werk niet gewoon doen?’

‘Dat had je gedroomd,’ zei Cara.

Zijn blik ging naar de Mord-Sith. ‘Gedroomd? Misschien droom jij wel. Misschien ben ik je ergste nachtmerrie.’

‘Ik heb geen nachtmerries,’ zei Cara. ‘Ik bezorg ze anderen.’

‘O ja?’ zei hij honend. ‘In dat belachelijke pakje? Wat moet je eigenlijk voorstellen? Draag je die kleren om de vogels bij de jonge aanplant weg te houden?’

Kahlan beseftte dat de man niet wist wat een Mord-Sith was, maar ze vroeg zich af hoe ze ooit had kunnen denken dat hij nog maar een jongen leek te zijn; hij had de houding van iemand met leeftijd en ervaring. Dit was geen jongen. De lucht knetterde van het gevaar. Opmerkelijk genoeg glimlachte Cara alleen maar.

Kahlans adem stakte toen ze beseftte dat de man stond en dat ze zich niet kon herinneren dat ze hem had zien opstaan.

Zijn blik verplaatste zich, en een van de lampen doofde. De overblijvende lamp wierp een hard, flikkerend licht op één zijkant van zijn gezicht en liet de andere kant verborgen in de schaduw, maar voor Kahlan had die handeling zijn ware aard, het gevaar dat hij vormde, uit de schaduw gebracht.

Deze man had de gave.

Haar voornemen om een mogelijk onschuldige onnodig geweld te besparen, verdampte in de hitte van de noodzaak om Richard te beschermen. Deze man had een kans gekregen. Nu zou hij alles bekennen wat

hij wist, en hij zou het bekennen aan een Belijdster.

Ze hoefde hem maar aan te raken en het zou voorbij zijn.

Kahlan had tussen de duizenden lichamen gelopen van onschuldige mensen die door de Orde waren afgeslacht. Toen ze de vrouwen en kinderen in Ebinissia had gezien, die op Jagangs bevel waren afgemaakt, had ze eeuwige wraak gezworen tegen de Imperiale Orde. Deze man had bewezen dat hij deel uitmaakte van de Imperiale Orde, en de vijand van vrije mensen was. Hij voerde de bevelen van de droomwandelaar uit.

Ze concentreerde zich op de bekende stroom van magie diep in zichzelf, die altijd op scherp stond. Een Belijdster hoefde haar magie eigenlijk niet op te wekken, maar liet eenvoudigweg haar beteugeling ervan varen. Dat gebeurde sneller dan een gedachte kon gaan. Het was de bliksem van het instinct.

Geen enkele Belijdster had er plezier in om haar kracht te gebruiken om iemands geest te vernietigen, maar in tegenstelling tot sommige Belijdsters had Kahlan geen hekel aan wat ze deed, waarvoor ze geboren was; het was gewoon een deel van wie ze was. Ze gebruikte wat haar geschonken was niet kwaadwillig, maar gebruikte haar magie om anderen te beschermen. Ze had vrede met zichzelf, met wat ze was en wat ze kon. Richard was de eerste die haar had gezien voor wat ze zelf was, en die ondanks haar kracht om haar gaf. Hij had geen irrationele angst voor het onbekende, voor wat ze was. In plaats daarvan had hij haar leren kennen en was hij van haar gaan houden, met Belijdsterskracht en al. Alleen om die reden kon hij bij haar zijn zonder dat haar kracht hem verwoestte als ze hun liefde deelden.

Ze was van plan die kracht nu te gebruiken om Richard te beschermen, en daarom waardeerde ze haar vermogen op dit moment meer dan ooit. Ze hoefde deze man maar aan te raken en de bedreiging zou geëlimineerd zijn. Het ogenblik van vergelding was dichtbij voor deze gewillige volgeling van keizer Jagang.

Terwijl ze haar blik strak op de man gevestigd hield, stak Kahlan een waarschuwende vinger op naar Cara. 'Hij is van mij. Laat dit aan mij over.'

Maar toen zijn half dichtgeknepen ogen de overblijvende lamp zochten, dook Cara tussen hen in. Met een harde klap sloeg ze de rug van haar gewapende handschoen tegen zijn gezicht. Kahlan schreeuwde bijna van woede over de tussenkomst.

De man, die languit over het kleed was gevallen, ging zitten en keek oprecht verrast. Er droop bloed over zijn kin uit een scheur in zijn onderlip. Zijn uitdrukking veranderde van verbazing in duidelijk ongenoegen. Cara torende boven hem uit. 'Hoe heet je?' Kahlan kon niet geloven dat Cara, die altijd had beweerd bang te zijn voor magie, opzettelijk een

man leek uit te dagen die zojuist had bewezen daarover te beschikken. Hij rolde van haar weg en ging ineengedoken zitten. Zijn blik was op Kahlan gericht, maar hij sprak tegen Cara. ‘Ik heb geen tijd voor hofnarren.’

Hij glimlachte en zijn blik sprong naar de lamp. De kamer werd in duisternis gehuld.

Kahlan dook naar de plek op de grond waar hij gehurkt had gezeten. Ze hoefde hem maar aan te raken en het zou voorbij zijn.

Ze kreeg alleen maar lucht te pakken voordat ze op de lege vloer terecht kwam. In het pikkedonker wist ze niet welke kant hij op was gesprongen. Ze tastte woest om zich heen in een poging iets van hem te pakken te krijgen. Ze hoefde hem alleen maar aan te raken, en zelfs zijn dikke kleding zou hem niet beschermen. Ze greep een arm en besepte een fractie van een seconde voordat ze haar kracht losliet dat ze het leer voelde dat Cara droeg.

‘Waar ben je?’ gromde Cara. ‘Je kunt niet ontsnappen. Geef je over.’

Kahlan kroop over het kleed. Kracht of geen kracht, ze hadden licht nodig, anders zaten ze ernstig in de problemen. Ze vond de boekenkast tegen de muur en tastte langs de onderste plank totdat ze een flauwe streep licht van onder de deur door zag komen. De mannen bonkten tegen de andere kant van de deur en riepen, want ze wilden weten of er iets mis was.

Haar vingers gleden langs de rand van de deurpost omhoog naar de kruk en ze krabbelde overeind. Ze ging op de zoom van haar jurk staan en struikelde, viel voorover en kwam met een door merg en been gaande klap op haar ellebogen terecht.

Er sloeg iets zwaars tegen de deur op de plek waar ze even daarvoor bijna had gestaan, en dat viel daarna op haar rug. De man lachte in het donker. Toen ze met haar armen zwaaide om het ding van zich af te duwen, sloegen die pijnlijk tegen de scherpe randen van de dwarsbalken tussen de poten van een stoel. Ze greep een gestoffeerde armleuning vast en rolde de stoel opzij.

Kahlan hoorde dat de lucht met een kreun uit Cara’s longen werd gedreven toen ze tegen een boekenkast aan de andere kant van de kamer werd geslingerd. De mannen aan de andere kant van de deur beukten ertegenaan in een poging hem open te breken. De deur bewoog niet.

Terwijl de boeken nog uit de kast tuimelden en op de vloer neerploften, sprong Kahlan op en zocht op de tast naar de deurkruk. Haar knokkels sloegen tegen het koude metaal van de handgreep. Ze sloeg haar hand eromheen.

Ze gaf een gil en werd achteruit gesmakt door een plotselinge flits, zodat ze op haar achterste terecht kwam. Als vonken van een brandend

blok hout dat wordt opgepord, vloog er een regen van flitsen van de deurkruk. Haar vingers prikten en tintelden van de aanraking met het schild. Geen wonder dat de mannen de deur niet openkregen. Terwijl ze opkrabbelde en bijkwam van de schok, kon Kahlan weer iets zien bij het licht van de flakkerende vonken die nog steeds langzaam naar beneden zweefden.

Plotseling kon Cara ook weer zien. Ze greep een boek en slingerde het naar de man, die bijna midden in de kleine kamer stond. Hij dook naar beneden totdat hij gehurkt zat.

Vliegensvlug draaide Cara om haar as en overrompelde hem. Een harde dreun weerklonk toen haar laars zijn kaak raakte. Door de klap werd hij naar achteren gesmeten. Kahlan mikte haar sprong naar hem toe uit voordat alle vonken doofden en het weer donker zou zijn.

‘Jij gaat er eerst aan!’ schreeuwde hij woedend tegen Cara. ‘Ik pik jouw brutale inmenging niet langer! Je zult mijn kracht voelen!’

De lucht bij zijn vingertoppen lichtte op met glinsterende flitsen terwijl hij zijn volledige aandacht op Cara richtte. Kahlan moest nu met het gevaar afrekenen, voordat er opnieuw iets misging.

Maar voordat ze op hem af kon springen, schoten zijn gebogen vingers omhoog. Met een minachtende grijns stak hij een hand uit naar Cara. Kahlan verwachtte dat Cara op de vloer zou belanden. In plaats daarvan stortte de jongeman met een schreeuw ineem. Hij probeerde te gaan staan, maar zakte met een kreet op de vloer en sloeg zijn armen om zich heen alsof hij in zijn buik was gestoken. Het werd weer donker in de kamer.

Kahlan stak haar hand uit naar de deurkruk, hopen dat wat Cara met hem had gedaan, zijn schild had doorbroken. Zich schrap zettend tegen de pijn die ze vreesde, pakte ze de handgreep. Het schild was weg. Opgelucht duwde ze de kruk naar beneden en rukte de deur open. Van achter de menigte soldaten scheen licht de donkere kamer in. Onthutste gezichten tuurden naar binnen.

Kahlan had geen behoefte aan een kamer vol mannen die bij bosjes zouden sneuvelen terwijl ze haar probeerden te redden van dingen die ze niet begrepen. Ze duwde de man die het dichtst bij haar stond naar achteren.

‘Hij heeft de gave! Blijf buiten!’ Ze wist dat D’Haranen bang waren voor magie. Ze vertrouwden op Meester Rahl om tegen magie te vechten. Zij waren het staal tegen staal, zeiden ze vaak, en Meester Rahl werd verondersteld de magie tegen magie te zijn. ‘Geef me een lamp!’

Aan beide zijden van de deur grepen mannen tegelijkertijd een lamp van een haak en reikten haar die aan. Kahlan greep er een beet en schopte de deur dicht terwijl ze de kamer weer inliep. Ze wilde niet dat een hor-

de gespierde, met wapens zwaaiende mannen haar in de weg zou lopen. Bij het flikkerende licht van de lamp zag Kahlan Cara op het karmozijnrode kleed naast de man neerhurken. Hij klemde zijn armen over zijn buik en braakte bloed. Haar rode leren pak kraakte toen ze haar onderarmen op haar knieën legde. Ze rolde haar Agiel heen en weer tussen haar vingers en wachtte.

Toen het overgeven ophield, greep Cara hem bij zijn haar. Haar lange blonde vlecht gleed over de achterkant van haar brede schouders toen ze zich naar hem overboog.

‘Dat was een grote vergissing. Een héél grote vergissing,’ zei ze met een stem die zijdezacht was van genoegen. ‘Je had nooit moeten proberen je magie tegen een Mord-Sith te gebruiken. Je deed het een tijdje goed, maar toen liet je je door mij kwaad genoeg maken om je magie te gebruiken. Wie het laatst lacht...’

‘Wat... is... een Mord-Sith?’ bracht hij snakkend naar adem uit.

Cara draaide zijn hoofd omhoog totdat hij het uitschreeuwde. ‘Je ergste nachtmerrie. Het doel van een Mord-Sith is het uit de weg ruimen van bedreigingen zoals jij.

Ik heb nu de beschikking over je magie. Die kan ik gebruiken, en jij, hondje, kunt er niets tegen doen, zoals je zo meteen zult merken. Je had moeten proberen me te wurgen, me dood te slaan of ervandoor te gaan, maar je had nooit, maar dan ook nooit, moeten proberen magie tegen me te gebruiken. Als je eenmaal magie tegen een Mord-Sith gebruikt, is die van haar.’

Kahlan stond als aan de grond genageld. Dat was wat een Mord-Sith met Richard had gedaan. Zo was hij gevangengenomen.

Cara duwde haar Agiel tegen de ribben van de man. Hij huiverde en schreeuwde. Er sijpelde bloed door zijn tuniek en de vlek werd steeds groter.

‘Als ik een vraag stel,’ zei ze op rustige, gebiedende toon, ‘verwacht ik een antwoord. Is dat duidelijk?’

Hij bleef zwijgen. Ze draaide de Agiel. Kahlan kromp ineen toen ze zijn rib hoorde knappen. Hij deinsde achteruit en hapte naar adem, niet in staat om te schreeuwen.

Kahlan had het gevoel dat ze ter plekke bevroren was en geen vin meer kon verroeren. Richard had haar verteld dat Denna, de Mord-Sith die hem gevangen had genomen, er een voorkeur voor had zijn ribben te breken. Het maakte elke ademhaling een kwelling, en schreeuwen, wat ze al snel uitlokte, werd een ondraaglijke marteling. Ook maakte het het slachtoffer weerlozer.

Cara richtte zich op. ‘Sta op.’

De man kwam wankelend overeind.

‘Je gaat nu ontdekken waarom ik bloedrood leer draag.’ Met een enorme zwaai van haar arm, die ze vergezeld deed gaan van een woedende kreet, gaf Cara hem met haar gewapende vuist een mep in zijn gezicht. Terwijl hij ineenzakte, spoot het bloed over de boekenkast. Zodra hij de vloer raakte, ging ze schrijlings over hem heen staan, met een laars aan elke kant van zijn heupen.

‘Ik kan zien wat je je voor de geest haalt,’ vertelde Cara hem. ‘Ik heb het visioen gezien van wat je met mij wilt doen. Stoute jongen.’ Ze plantte haar laars met kracht op zijn borstbeen. ‘Dat was nog het minste dat je zult ondergaan vanwege die gedachte. Je kunt beter heel snel leren om je geen ideeën over verzet in je hoofd te halen. Duidelijk?’

Ze bukte zich en duwde haar Agiel in zijn buik. ‘Duidelijk?’

Zijn gil bezorgde Kahlan de rillingen. Ze werd ziek van wat ze zag, doordat ze eens de bijzonder pijnlijke aanraking van een Agiel had gevoeld, maar meer nog doordat ze wist dat Richard dit ook was aangedaan. Toch ondernam ze niets om er een eind aan te maken.

Ze had deze man genade geboden. Als hij zijn zin had gekregen, had hij Richard vermoord. Hij had ook aangekondigd haar te zullen vermoorden, maar het was de bedreiging van Richard die haar deed zwijgen en haar ervan weerhield Cara tegen te houden.

‘Zo,’ zei Cara met een spottende lach. Ze porde met haar Agiel tegen zijn gebroken rib. ‘Hoe heet je?’

‘Marlin Pickard!’ Hij probeerde zijn tranen weg te knippen. Zijn gezicht glansde van het zweet. Er schuimde bloed rond zijn mond en hij hijgde. Ze duwde haar Agiel in zijn lies. Marlin’s voeten schopten hulpeloos om zich heen en hij jammerde.

‘Laat me de volgende keer dat ik een vraag stel, niet op een antwoord wachten. En je spreekt me aan met meesteres Cara.’

‘Cara,’ zei Kahlan op rustige toon, terwijl ze nog steeds het beeld van Richard in dezelfde positie als deze man voor zich zag, ‘het is niet nodig...’

Cara keek haar over haar schouder met haar koude blauwe ogen dreigend aan. Kahlan draaide zich om en veegde met trillende vingers een traan weg die over haar wang rolde. Ze tilde het glas van de lamp aan de muur en gebruikte de lamp die ze in haar hand had om hem aan te steken. Toen het kousje vlamvatte, zette ze haar lamp op een wandtafel en liet het glas er weer op zakken. De koude blik in die Mord-Sith-ogen was beangstigend om te zien. Haar hart bonkte bij de gedachte aan hoeveel weken Richard alleen van die koude ogen naar hem had zien kijken als hij om genade smeekte.

Kahlan wendde zich weer tot de twee anderen. ‘We hebben antwoorden nodig, verder niets.’

‘Ik krijg antwoorden.’

Kahlan knikte. ‘Dat begrijp ik, maar we hebben het geschreeuw er niet bij nodig. Wij martelen geen mensen.’

‘Martelen? Ik ben nog niet eens begonnen hem te martelen.’ Cara richtte zich op en wierp een blik op de sidderende man aan haar voeten. ‘En als hij erin was geslaagd Meester Rahl eerst te vermoorden? Zou u dan ook willen dat ik hem met rust liet?’

‘Ja.’ Kahlan keek de vrouw in de ogen. ‘Maar dan zou ik hem zelf erger dingen hebben aangedaan. Erger dan je je zelfs maar kunt voorstellen. Maar hij heeft Richard niets gedaan.’

Cara’s mondhoeken krulden omhoog in een listige glimlach. ‘Hij was het van plan. De canon van de geesten zegt dat voornemen schuld is. Het mislukken van het uitvoeren van het voornemen spreekt je niet vrij van schuld.’

‘De geesten maken ook verschil tussen voornemen en daad. Het was mijn voornemen om op mijn manier met hem af te rekenen. Was het jouw voornemen om mijn directe bevel te negeren?’

Cara gooide haar blonde vlecht met een ruk terug over haar schouder. ‘Het was mijn voornemen u en Meester Rahl te beschermen. Daar ben ik in geslaagd.’

‘Ik heb je gezegd dat je het mij moest laten afhandelen.’

‘Aarzeling kan je einde betekenen... of dat van je dierbaren.’ Er gleed een gekwelde blik over Cara’s gezicht. Daarna nam het ijzer snel weer bezit van haar gelaatstrekken. ‘Ik heb geleerd nooit te aarzelen.’

‘Daagde je hem daarom uit? Om hem zover te krijgen dat hij je met zijn magie aanviel?’

Met de muis van haar hand streek Cara het bloed van een diepe snee op haar wang, een snee die Marlin haar had bezorgd toen hij haar tegen de boekenkast had gesmeten. Ze kwam dichterbij. ‘Ja.’ Ze nam een grote lik van het bloed aan haar hand terwijl ze Kahlan aankeek. ‘Een Mord-Sith kan de magie van iemand alleen overnemen als ze ons ermee aanvallen.’

‘Ik dacht dat jullie bang waren voor magie.’

Cara trok de mouw van haar leren pak recht over haar arm. ‘Dat zijn we ook, behalve als die gebruikt wordt door degene die ons aanvalt. Dan is ze van ons.’

‘Je beweert altijd dat je niets van magie weet, en nu heb je de beschikking over de zijne? Kun je zijn magie gebruiken?’

Cara wierp een blik op de man die kreunend op de grond lag. ‘Nee. Ik kan haar niet gebruiken zoals hij dat kan, maar ik kan haar tegen hem keren, ik kan hem kwaad doen met zijn eigen magie.’ Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Soms voelen we een beetje van de magie, maar we begrijp-

pen haar niet zoals Meester Rahl dat doet, en dus kunnen we haar niet gebruiken. Behalve om ze pijn te bezorgen.'

Kahlan kon die tegenstrijdigheden niet met elkaar rijmen. 'Hoe dan?' Het viel haar op hoezeer Cara's emotionele gezicht op dat van een Belijdstster leek, op het gezicht dat Kahlans moeder haar had geleerd op te zetten, en dat niets liet zien van je gevoelens over wat er gedaan moest worden.

'Onze geesten zijn met elkaar verbonden,' legde Cara uit, 'via de magie, zodat ik kan zien wat hij denkt als hij erover denkt me kwaad te doen, of zich te verzetten, of mijn bevelen niet op te volgen, omdat dat tegen mijn wensen indruist. Doordat we via hun magie in verbinding staan met hun geest, zorgt onze wil hen pijn te doen ervoor dat het gebeurt.' Ze keek neer op Marlin. Plotseling kermde hij weer van de pijn. 'Ziet u?'

'Ik zie het. Hou er nu mee op. Als hij weigert ons antwoorden te geven, dan kun je... doen wat nodig is, maar ik wil niet hebben dat je iets doet wat niet vereist is om Richard te beschermen.'

Kahlan keek van de gekwelde Marlin op naar Cara's koude blauwe ogen. Ze sprak voordat ze erover had nagedacht. 'Heb je Denna gekend?'

'Iedereen kende Denna.'

'En was ze net zo goed in... in het martelen van mensen als jij?'

'Ik?' zei Cara met een lach. 'Niemand was er zo goed in als Denna. Daarom was ze Darken Rahls lieveling. Het was ongelooflijk wat ze een man kon aandoen. Ze kon zelfs...'

Met een blik op de Agiel die om Kahlans hals hing – Denna's Agiel – begreep Cara plotseling de betekenis achter Kahlans vragen.

'Dat was vroeger. We waren aan Darken Rahl gebonden. We deden wat ons werd opgedragen. Nu zijn we aan Richard gebonden. We zouden hem nooit kwaad doen. We zouden ons leven geven om te voorkomen dat iemand Meester Rahl kwaad zou doen.' Ze dempte haar stem tot ze fluisterde. 'Meester Rahl heeft Denna niet alleen gedood, maar hij heeft haar ook vergeven voor wat ze hem heeft aangedaan.'

Kahlan knikte. 'Dat is waar. Maar ik niet. Hoewel ik begrijp dat ze deed wat ze had geleerd en wat haar bevolen werd, en hoewel haar geest een steun en troost voor ons beiden is geweest, en ik de opofferingen die ze zich na die tijd voor ons heeft getroost waardeer, kan ik haar diep in mijn hart de afschuwelijke dingen niet vergeven die ze de man van wie ik hou heeft aangedaan.'

Cara keek Kahlan lang aan. 'Dat begrijp ik. Als u Meester Rahl ooit pijn doet, zou ik u dat ook nooit vergeven. En ik zou u ook nooit genade schenken.'

Kahlan bleef de vrouw aankijken. 'Voor mij geldt hetzelfde. Men zegt

dat er voor een Mord-Sith geen ergere dood is dan die door de aanraking van een Belijdster.’

Er verscheen langzaam een glimlach op Cara’s lippen. ‘Dat heb ik ook gehoord.’

‘Gelukkig staan we aan dezelfde kant. Zoals ik al zei, er zijn dingen die ik niet zal, niet kán vergeven. Ik hou meer van Richard dan van het leven zelf.’

‘Elke Mord-Sith weet dat de ergste pijn afkomstig is van degene van wie je houdt.’

‘Richard hoeft niet bang te zijn voor die pijn.’

Cara leek haar woorden zorgvuldig af te wegen. ‘Darken Rahl hoefde nooit bang te zijn voor die pijn: hij heeft nooit van een vrouw gehouden. Meester Rahl doet dat wel. Ik heb gemerkt dat op het gebied van de liefde dingen soms de neiging hebben te veranderen.’

Dus dat was de kern van de zaak.

‘Cara, ik zou Richard net zomin iets kunnen aandoen als jij dat kunt. Ik zou eerder sterven. Ik hou van hem.’

‘Ik ook,’ zei Cara. ‘Weliswaar op een andere manier, maar niet minder hevig. Meester Rahl heeft ons bevrijd. Ieder ander zou in zijn plaats alle Mord-Sith ter dood hebben laten brengen. In plaats daarvan heeft hij ons een kans gegeven om aan zijn verwachtingen te voldoen.’

Cara verplaatste haar gewicht naar haar andere voet terwijl de kille taxatie uit haar ogen verdween. ‘Misschien is Richard wel de enige van ons die de principes van de goede geesten begrijpt: dat we niet echt kunnen liefhebben totdat we een ander zijn grootste vergrijpen jegens ons vergeven.’

Kahlan voelde dat haar gezicht rood werd bij Cara’s woorden. Ze had nooit gedacht dat een Mord-Sith zo’n groot inzicht zou kunnen hebben in zaken van barmhartigheid. ‘Was Denna een vriendin van je?’ Cara knikte. ‘En heb je Richard in je hart vergeven dat hij haar heeft gedood?’

‘Ja, maar dat ligt anders,’ gaf Cara toe. ‘Ik begrijp je gevoelens over Denna. Ik neem het je niet kwalijk. In jouw plaats zou ik hetzelfde voelen.’

Kahlan staarde in de verte. ‘Toen ik Denna – haar geest – vertelde dat ik haar niet kon vergeven, zei ze dat ze dat begreep, en dat de enige vergiffenis die ze nodig had haar al geschonken was. Ze vertelde me dat ze van Richard hield, dat ze zelfs in de dood van hem hield.’ Zoals Richard in Kahlan de vrouw achter de magie had gezien, had hij in Denna de persoon achter de afschrikwekkende Mord-Sith gezien. Kahlan begreep de gevoelens die Denna had nu iemand haar eindelijk als individu had gezien. ‘Misschien is de vergiffenis van degene van wie je houdt wel het enige in het leven dat er echt toe doet, het enige dat echt je hart, je ziel kan helen.’

Kahlan keek naar haar vinger terwijl ze de holte van een omgekruld blad in de rand van het tafelblad natrok. ‘Maar ik zou iemand die hem kwaad doet nooit vergeving kunnen schenken.’

‘En hebt u het mij vergeven?’

Kahlan keek op. ‘Wat?’

Cara’s vuist klemde zich om de Agiel. Kahlan wist dat het een Mord-Sith pijn deed om haar Agiel in haar hand te houden; dat maakte deel uit van de paradox om een brenger van pijn te zijn. ‘Dat ik een Mord-Sith ben.’

‘Waarom zou ik je dat moeten vergeven?’

Cara keek de andere kant op. ‘Omdat als Darken Rahl mij in plaats van Denna opdracht had gegeven om Richard gevangen te nemen, ik net zo meedogenloos zou zijn geweest als zij. Net als Berdine, of Raina, of een van de anderen.’

‘Ik heb je gezegd dat de geesten onderscheid maken tussen wat had kunnen gebeuren en de werkelijke daad. Dat doe ik ook. Jij kunt niet verantwoordelijk worden gehouden voor wat anderen je hebben aangedaan, net zomin als ik verantwoordelijk kan worden gehouden voor het feit dat ik als Belijdster geboren ben, en net zomin als Richard schuldig is aan het feit dat die moordlustige Darken Rahl zijn vader was.’

Cara keek nog steeds niet op. ‘Maar zult u ons ooit echt vertrouwen?’ ‘Jullie hebben jezelf al bewezen, in Richards ogen en in de mijne. Jij bent Denna niet en je bent niet verantwoordelijk voor haar keuzes.’ Met een duim veegde Kahlan het druppelende bloed van Cara’s wang. ‘Cara, als ik jullie niet vertrouwde, zou ik Berdine en Raina, twee van jullie, dan nu alleen laten met Richard?’

Cara wierp weer een blik op Denna’s Agiel. ‘In de veldslag met de Bloedbroederschap heb ik gezien hoe u vocht om Meester Rahl te beschermen, en de inwoners van de stad. Mord-Sith zijn, betekent dat je begrijpt dat je soms meedogenloos moet zijn. Hoewel u geen Mord-Sith bent, heb ik gezien dat u dat begrijpt. U bent een waardige wachter voor Meester Rahl. U bent de enige vrouw die ik ken die het waard is een Agiel te dragen.

Hoewel dat voor u misschien niet als een compliment klinkt, is het in mijn ogen een eer dat u een Agiel draagt. Het uiteindelijke doel van dat wapen is het beschermen van onze meester.’

Kahlan glimlachte welgemeend, en had het gevoel dat ze Cara nu een klein beetje beter begreep dan ze tot dan toe had gedaan. Ze vroeg zich af wat voor vrouw ze was geweest voordat ze gevangen was genomen en opgeleid was om een Mord-Sith te worden. Richard had haar verteld dat dat een veel grotere verschrikking was dan alles wat hem was aangedaan. ‘In mijn ogen is het dat ook, omdat Richard hem aan me heeft gegeven.

Ik ben zijn beschermer, net als jij. In die zin zijn we zusters van de Agiel.’
Cara glimlachte instemmend.

‘Betekent dat dat je nu voor de verandering eens bevelen gaat opvolgen?’
vroeg Kahlan.

‘We volgen uw bevelen altijd op.’

Met een ironische glimlach schudde Kahlan haar hoofd.

Cara knikte naar de man op de vloer. ‘Hij zal uw vragen beantwoorden, zoals ik u heb beloofd, Biechtmoeder. Ik zal mijn vaardigheden niet meer op hem botvieren dan nodig is.’

Kahlan kneep Cara in haar arm, vol verdriet en medeleven vanwege de verwrongen rol die de vrouw door toedoen van anderen in dit leven had moeten spelen. ‘Dank je, Cara.’

Kahlan richtte haar aandacht op Marlin en het probleem van dit moment. ‘Laten we het nog eens proberen. Wat waren je plannen?’

Hij keek kwaad naar haar op. Cara gaf hem een zet met haar voet.

‘Je geeft eerlijk antwoord, of ik ga op zoek naar een paar lekker gevoelige plekken voor mijn Agiel. Begrepen?’

‘Ja.’

Cara ging op haar hurken zitten en zwaaide haar Agiel voor zijn neus heen en weer. ‘Ja, meesteres Cara.’ De plotselinge dreiging in haar toon leek alles teniet te doen wat ze zojuist had gezegd. Zelfs Kahlan werd er bang van.

Hij kreeg grote ogen en slikte. ‘Ja, meesteres Cara.’

‘Dat is beter. En geef nu antwoord op de vraag van de Biechtmoeder.’

‘Mijn plannen waren wat ik u al heb verteld: om Richard Rahl en u te doden.’

‘Hoe lang geleden heeft Jagang je die orders gegeven?’

‘Bijna twee weken.’

Kijk eens aan. Het was dus nog mogelijk dat Jagang was gedood in het Paleis van de Profeten toen Richard dat verwoestte. Dat hadden ze gehoopt. Misschien had hij de orders gegeven voordat hij gedood was.

‘En verder?’ vroeg Kahlan.

‘Verder niets. Ik moest mijn gave gebruiken om hier binnen te komen en u tweeën te doden, dat is alles.’

Cara schopte tegen zijn gebroken rib. ‘Lieg niet tegen ons!’

Kahlan duwde Cara zachtjes weg en knielde neer naast de naar adem snakkende, hijgende man.

‘Marlin, verwar mijn afkeer van martelingen niet met een gebrek aan vastberadenheid. Als je me nu niet vertelt wat ik wil weten,’ fluisterde ze, ‘ga ik een lange wandeling maken en daarna eten, en laat ik je hier alleen met Cara. Hoe gek ze ook is, ik laat je hier alleen met haar. En als je dan, als ik terugkom, nog steeds denkt dat je dingen voor me kunt

achterhouden, zal ik mijn kracht op je loslaten, en je kunt je niet voorstellen hoeveel erger dat zal zijn. Cara komt zelfs niet in de buurt van wat ik kan doen; zij kan je magie en je geest gebruiken. Ik kan ze verwoesten. Is dat wat je wilt?’

Hij schudde zijn hoofd terwijl hij zijn armen om zijn ribben klemde. ‘Alstublieft,’ smeekte hij, en er verschenen weer tranen in zijn ogen, ‘doe dat niet. Ik zal uw vragen beantwoorden... maar ik weet eigenlijk niets. Keizer Jagang bezoekt me in mijn dromen en zegt me wat ik moet doen. Ik weet wat de prijs is als je faalt. Ik doe wat me gezegd wordt.’ Hij zweeg even om met een snik naar lucht te happen. ‘Hij heeft me gezegd dat... dat ik hierheen moest komen en u beiden moest doden. Hij gebruikt tovenaars en tovenaressen om zijn bevelen uit te voeren.’

Kahlan ging staan en dacht na over Marlins woorden. Hij leek nu weer nauwelijks meer dan een jongen. Er ontbrak iets, maar ze had geen idee wat het kon zijn. Oppervlakkig bezien leek het logisch – Jagang die een moordenaar stuurde – maar onder de oppervlakte klopte er iets niet. Ze beende naar de wandtafel met de lamp en leunde er met haar heup tegenaan. Met haar rug naar Marlin toe wreef ze over haar kloppende slapen. Cara kwam dicht bij haar staan. ‘Is alles goed met u?’

Kahlan knikte. ‘Ik krijg alleen hoofdpijn van ongerustheid, dat is alles.’ ‘Misschien kunt u Meester Rahl er een kus op laten geven, zodat het overgaat.’

Kahlan moest inwendig grinniken om Cara’s bezorgde frons. ‘Dat zou vast wel werken.’ Ze wuifde met haar handen door de lucht alsof ze een mug wegjoeg in een poging de twijfels te verjagen. ‘Het klopt niet.’

‘Dat de droomwandelaar probeert zijn vijand om te brengen, klopt niet?’ ‘Denk er maar eens over na.’ Ze keek over haar schouder naar Marlin, die zijn armen om zijn ribben had geslagen en heen en weer wiebelde op de vloer. Zelfs als zijn ogen vol angst waren en zelfs als ze, zoals nu, niet in haar richting keken, bezorgden ze haar kippenvel. Ze wendde zich weer tot Cara en dempte haar stem. ‘Jagang had toch moeten weten dat één man, zelfs een tovenaars, die taak niet zou kunnen volbrengen. Richard zou een man met de gave onmiddellijk herkennen, en bovendien zijn er hier te veel mensen die maar al te bereid zijn om een indringer te doden.’ ‘Maar toch maakte hij met zijn gave een kans. Het kan Jagang niets schelen of de man gedood wordt. Hij heeft zat anderen om zijn bevelen uit te voeren.’

Kahlans gedachten schoten heen en weer en probeerden de reden te vinden van haar jeukende twijfel.

‘Zelfs als hij erin zou slagen er een paar te doden met zijn magie, zouden het er nog te veel zijn. Een heel leger mriswith is er niet in geslaagd Richard te doden. Hij herkent iemand met de gave, met magie, als een

bedreiging. Hij weet niet hoe hij zijn magie moet sturen, net als jij niet begrijpt hoe je die van Marlin kunt beheersen, behalve dat je hem er pijn mee kunt doen, maar hij zou in elk geval op zijn hoede zijn.

Dit klopt gewoon niet. Jagang is allesbehalve dom; er moet meer achter zitten. Hij moet er een bedoeling mee hebben. Meer dan wij zien.'

Cara sloeg haar handen achter haar rug ineem en ademde diep in. Ze draaide zich om. 'Marlin.' Zijn hoofd kwam omhoog en zijn ogen stelden zich scherp. 'Wat was de bedoeling van Jagang?'

'Om mij Richard Rahl en de Biechtmoeder te laten vermoorden.'

'En verder?' vroeg Kahlan. 'Wat hield zijn plan nog meer in?'

Zijn ogen stroomden vol. 'Ik weet het niet. Ik zweer het. Ik heb u verteld wat hij me heeft opgedragen. Ik moest aan een soldatenuniform en wapens zien te komen zodat ik eruit zou zien alsof ik hier hoorde en dichtbij zou kunnen komen. Ik moest u allebei vermoorden.'

Kahlan streek met een hand over haar gezicht. 'We stellen niet de juiste vragen.'

'Ik weet niet wat er verder nog zou kunnen zijn. Hij heeft het ergste toegegeven. Hij heeft ons zijn doel verteld. Wat zou er nog meer kunnen zijn?'

'Ik weet het niet, maar er zit me nog iets dwars.' Kahlan zuchtte berustend. 'Misschien kan Richard er iets van maken. Hij is per slot van rekening de Zoeker van Waarheid. Hij zal wel begrijpen wat het betekent. Richard zal weten wat de goede vragen zijn om te stellen, zodat...'

Kahlan keek plotseling op, met grote ogen. Ze zette een grote stap in de richting van de man op de vloer.

'Marlin, heeft Jagang je ook gezegd dat je jezelf moest melden als je aankwam?'

'Ja. Als ik eenmaal in het paleis was, moest ik de reden van mijn aanwezigheid geven.'

Kahlan verstijfde. Ze greep Cara's arm en trok haar naar zich toe terwijl ze haar blik op Marlin gevestigd hield. 'Misschien moeten we Richard hier niets over vertellen. Het is te gevaarlijk.'

'Ik heb Marlins kracht. Hij is machteloos.'

Kahlan blikte om zich heen en hoorde nauwelijks wat Cara zei. 'We moeten hem ergens veilig opsluiten. Deze kamer is niet geschikt.' Ze stak haar duimnagel tussen haar tanden.

Cara fronste haar voorhoofd. 'Deze kamer is net zo veilig als elke andere plek. Hij kan niet weggomen. Hij zit hier veilig.'

Kahlan haalde haar duim uit haar mond terwijl ze naar de man staarde die op de vloer heen en weer wiebelde.

'Nee. We moeten een veiliger plek vinden. Ik denk dat we een grote vergissing hebben gemaakt. Ik denk dat we diep in de problemen zitten.'